

På en anden led er pinsepakken jo også noget af det, der præger den finanslov, vi vedtager, og det er på miljøområdet. Jeg tror ikke, at det er ukært hverken for hr. Frank Aaen eller for hr. Jes Lunde, at der er miljøtiltag, både hvad angår skattesystemet, hvad angår den kollektive trafik, og at vi på det område sætter ting i gang. Jeg synes, at det måske sætter det hele i et lidt større perspektiv og peger fremad i stedet for blot at være den sorte finanslov, som hr. Jes Lunde snakkede om.

Jeg vil også godt i den sammenhæng nævne, at da vi startede finanslovdebatten i september, nævnte jeg på Det Radikale Venstres vegne, at vi var foruroligede over problemerne med at opfylde målsætningerne på CO₂-området, ikke kun, fordi det er målsætninger for CO₂, men fordi det jo i sidste ende også drejer sig om trafikken i de store byer, som vi har brug for at få aflastet. Vi har brug for i det hele taget at finde en trafikpolitik, der differentierer mellem de store byer og mellem de landområder, hvor man ikke har adgang til kollektiv trafik.

Jeg foreslog i den forbindelse, at vi skulle indkalde til en konference mellem eksperter, politikere og embedsmænd, og jeg var meget glad for, at trafikministeren i den sammenhæng kort efter udsendte en pressemeddelelse om, at det ville trafikministeren gøre.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at efterlyse, hvor langt vi er på det område, og sige, at her har vi virkelig en indsats, som er vigtig, også når vi ser det i lyset af de ting, som vi skal have på plads i forbindelse med takstpolitik for Storebæltsbroen og andre ting, for jeg tror, det er vigtigt, at vi hele tiden sikrer, at den kollektive trafik får sit og ikke bliver mishandlet i konkurrencen med den private bilisme.

Dette peger fremad som en af tingene, men derudover er der unægtelig også andre ting i finansloven, som peger fremad. På uddannelsesområdet vil jeg gerne gøre opmærksom på, at den investering i fremtiden, som en række tiltag både inden for de videregående uddannelser, inden for tekniske efteruddannelser, højskoler og andre steder, som er rummet i finansloven, er et led i en overordnet politik, som vi fra radikal side håber at kunne føre videre i høj grad.

Det drejer sig om en investering i mennesker, ikke i maskiner, men i motivation og udvikling, som er vigtigere og det afgørende i den sammenhæng. Det er ikke rentabiliteten og afkastet, som er det centrale. Dermed er vi også ovre ved

et andet punkt, som har været været væsentligt i denne dags debat, nemlig kultursiden.

Jeg har bemærket, hvor lidt forståelse der er i visse dele af Folketinget, mest koncentreret om Glistrups arvtagere, for, at kulturpolitik også er en vigtig del af det, som skal foregå med finansloven som baggrund.

Og jeg vil godt nævne som en afslutning, at det, kulturministeren har sat på dagsordenen, burde også hr. Thulesen Dahl interessere sig for, nemlig: Hvad vil det sige at være dansker i fremtiden? Kulturpolitik er både noget om sprog, om litteratur, om danske film, og derfor er det jo ikke tilfældigt, når hr. Thulesen Dahl og jeg indimellem slås om, hvorvidt man skal give tilskud til medicin eller til kultur. Jeg synes immervæk, at det er bedre at give tilskud til gode danske film end flere tilskud til hovedpinepiller. Men jeg ved, jeg er uenig med hr. Thulesen Dahl.

På det punkt som på hele det internationale område sker der noget med denne finanslov, som peger imod Danmarks internationale forankring. Det er dér, vi skal finde sammenhængen i de kommende år. Det er dér, hvor både kultur og internationalisering hænger sammen. Og hvis man udelukker internationaliseringen, så bliver Danmark et frilandsmuseum, som ikke kan bevares i længden. Det er ikke muligt at bevare de danske kulturelle rødder på den måde.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Når nu hr. Estrup synes, det er interessant at rode i diskussionen omkring efterlønnen, og hvad DKP mente dengang, vil jeg bare henlede opmærksomheden på, at dengang gik diskussionen bl.a. på, at man skulle indføre efterløn for at presse de gamle ud af arbejdsmarkedet, så der blev plads til de unge, og på den måde havde Jørgen Jensen jo helt ret. Det var en måde at skjule arbejdsløsheden på i stedet for at bekæmpe den.

Punkt et: Det, det gælder om først og fremmest – og det var også debatten dengang – er at sørge for, at det er godt for ældre at kunne blive på arbejdsmarkedet og tvinge virksomhederne til det. Men det gør man jo heller ikke i dag. I dag gør man efterlønsordningen ringere i stedet for at tage fat dér, hvor problemet er, nemlig at arbejdsmarkedet ikke vil kendes ved de ældre.

Og punkt to: Hovedargumentet for DKP dengang var 82 pct.-satsen; at man røg ned på